

Kiss Benedek

Savanyú erjedés

Lázmérőnek születtem én,
bár magamnak is sok a lázam.
Lázak nélkül szerettem volna én
élni e lázverte világban.

Belső lázak és külső égések,
közte lehűlve nullfok alá
szironyos háttal az eláradt rétek,
a robbanást meg ki is állítaná?

Gleccserek hava is hómarokban,
szennyes ár láza borít hegyeket,
de a jég, de a jég szívünkben ott van,
láz repeszti szét a jég-szíveket.

Egymás torkának esnek az élők,
koncokra vágynak mind, nem munkabérre.
S nem látják, koncok ők is, ingyenélők
kockáznak a szikkadt vadmarhabőrrre.

S a szikkadt húsrá. No, ki kit fal föl?
A guberálóknak már csont se jut.
S pezseg fölöttünk, mint romlott tejföl,
savanyú erjedéssel a Tejút.

S majomország után
– azoknak ez az égtáj nemigen tetszik:
lám, a nagy világmappán
kecskeország zászlaja díszlik.

Volna itt mek-mek-, még Mekkmester is,
kecsketejben úszna Magyarország.
Rácsapnának biztosan jó pénzért
a mindennapi maharadzsák.

De mi lenne a kecske-lányokkal és fiúkkal?
Őket bíz el kéne tartani.
Hogyis lesz ez? Kecskemiszternek
ekkor lennének gondjai.

S aztán jönnek a bajok sorba:
nem tejel a Katus, Baba meg kiskecskét vár.
Lenne itt riadalom, s megtörténne
az első kecskeország-vesztő
kiskecskevásár.

Illúzió

Kecske-országáról

De szép lenne ez a föld,
ha az emberekből is kecskék lehetnének!
Mária földje ez a föld,
s a kecskék hálaimát mekegnének.

Mert hálát kell rebegni annak,
akit emberből kecskévé tettek.
Várhatná minden évben buzgón
a kecskefarok-mindszentet.

Öltözne, mint rég a bárók
kecskekockás ruhába,
hisz minden kecskének kezdetek óta
kecskekockás mellény az álma.

Az idill és a Teremtő

Az idill a véletlen ágyában szunnyad,
a véletlenek dzsungelében,
véletlenül körülkarolja
egy boa,
s már csak a nyüszítés hallik az éjben.

Az idill vértelen szájjal dőzsöl
az elmúlás cintermében,
– Coki, pokolra, vértelen condra,
Szól az Úr, nulla
pondró légy a halál fortyogó bélrendszerében.